

[Ministeren for Grønland.]

betænkningen foreligger netop i dag. Sagsforløbet har været helt naturligt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Bendix* til undervisningsministeren:

„Agter ministeren at fremsætte lovforslag om indførelse af en obligatorisk årlig afgift til anerkendte studenter- og elevråd på universiteter, højere læreanstalter og andre uddannelsesinstitutioner?“

Skriftlig begrundelse:

Studenter- og elevrådene ved en række uddannelsesinstitutioner varetager i takt med udbygningen af uddannelsessystemet et stigende antal uddannelsesmæssige, sociale og kulturelle opgaver. Rådene, der vælges af og blandt samtlige studerende på de respektive institutioner, finansierer deres virksomhed i det væsentlige ved frivillige afgifter. Dette giver en meget usikker økonomi og tærer i stigende grad på de små reserver, der er oparbejdet.

Det vil formentlig være nødvendigt med en lov for at få indført en fast årlig afgift.

Formanden: Spørgeren har ordet for at supplere sin skriftlige begrundelse af spørgsmålet.

Bendix: Jeg vil gerne supplere mit spørgsmål med et par mundtlige bemærkninger. Det, dette spørgsmål drejer sig om, er finansieringen af opgaver, som nødvendigvis skal løses, og som derfor også nødvendigvis må finansieres på en eller anden måde, og jeg vil gerne beskæftige mig en lille smule med opgavernes karakter, opgavernes art.

Det er først og fremmest tre slags opgaver, som de råd, jeg her taler om, beskæftiger sig med. Det er for det første uddannelsesmæssige opgaver, f. eks. repræsentation over for uddannelsesinstitutionernes ledelse, deltagelse i udvalgs, nævn og kommissioners arbejde som repræsentanter for de uddannelsessøgende og desuden studievejledning og andre ting af lignende karakter. Dernæst beskæftiger rådene sig med en række sociale opgaver, bl. a. et så vigtigt

spørgsmål som boligproblemerne og i forlængelse heraf sådan noget som værelseanvisning. Endelig er der en række kulturelle opgaver, som disse råd også beskæftiger sig med som f. eks. drift af samlingsbygninger, studenterhuse, internationalt samarbejde og ting af lignende karakter.

Hvad angår det, man kalder studenter- og elevrådenes parlamentariske opgaver — disse parlamentariske opgaver dækker først og fremmest det, vi kan kalde det uddannelsesmæssige, altså repræsentation over for uddannelsesinstitutionernes ledelse o. lign. — så er disse opgaver jo i god pagt med tiden. Det er et demokratisk element, som også gør sig gældende på mange andre felter, og som man prøver på at udvikle på en lang række andre områder. Jeg kan blot nævne den løbende diskussion om industrielt demokrati og den diskussion, der var for kort tid siden her i folketinget om elevråd på gymnasierne.

Endelig vil jeg gerne pege på, at de uddannelsessøgende selv synes at mene, at denne opgave, som de meget gerne selv påtager sig, men som i og for sig godt kunne løses delvis af andre instanser, bedst finansieres ved en obligatorisk årlig afgift fremfor at forøge statstilskuddene væsentligt, idet man dog samtidig fra de uddannelsessøgendes side siger, at man ønsker statstilskuddene bevaret i den udstrækning, de har nu, og måske også i nogen udstrækning udvidet. Det er jo netop sådan, at en række af de opgaver, disse råd løser, er opgaver, som læreanstalterne egentlig kunne eller måske egentlig skulle løse. Til slut vil jeg pege på, at en obligatorisk afgift som den, det her drejer sig om, har man i de fleste europæiske lande, men altså ikke i Danmark.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): I efteråret 1966 rettede Danske Studerendes Fællesråd en henvendelse til undervisningsministeriet for at få drøftet en sådan obligatorisk, årlig afgift til anerkendte studenter- og elevråd. Som begrundelse for ønsket anførte DSF, at den nugældende ordning med de frivillige rådsafgifter ikke virker tilfredsstillende, og at hele usikkerheden med hensyn til indtægternes størrelse gjorde det meget vanskeligt for